

Τέκνα καί ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ,
Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε·

Σχεδόν ἀπροσδόκητα, τό σκοτάδι, πού θέλει νά ἐπιβληθεῖ στή ζωή τῶν ἀνθρώπων, αἰφνιδιάζεται ἀπό τίς καμπάνες τῶν Χριστουγέννων. Συναγερμός ἤρεμος πού διαπερνᾷ τίς αἰσθήσεις καί ξεσηκώνει νηφάλια τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων προσκαλεῖ στήν ἐπανάσταση τῆς ἐλπίδας. Πρόκληση γιά ἀντίσταση στίς πολύπλευρες μορφές σκλαβιάς τοῦ πνεύματος καί τῆς καταδυναστεύσης τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων. Πορεία χωρίς φῶς.

Καί ἰδού! Μέσα στίς ἀπειλές τῶν πολέμων, τή δυστυχία τῆς φτώχειας καί τῆς προσφυγιάς, τίς ἀπειλές τῶν τρομοκρατῶν ἢ τήν ἀπολυταρχία τῶν ἰσχυρῶν του κόσμου, ἕνας ψίθυρος γιορτινός ξεχειλίζει ἀπό τίς ἐκκλησίες. Καί ὀρθώνεται, συνεχῶς τρανοῦμενος, καθῶς οἱ ἄνθρωποι ἐνώνονται στήν χριστουγεννιάτικη λειτουργία σέ παιάνες θριαμβευτικούς, ὅτι: «Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε».

Εἴμαστε καλεσμένοι νά ἀπαντήσουμε, ἀντιστεκόμενοι στήν παρακμή τοῦ πολιτισμοῦ, πού συνεπάγεται τήν ἀπαξίωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἐναντίωση στόν εὐτελισμό τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ σέ καταναλώσιμο εἶδος. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, νά πάψει νά γίνεται θυσία στόν βωμό τοῦ πλούτου καί τῆς ἀλαζονείας.

Εἴμαστε καλεσμένοι νά κάνουμε τή ζωή τοῦ κόσμου φωτεινή, στηριζόμενη στήν ἀγάπη καί τήν ἀλληλοκατανόηση. Αὐτό τό στάδιο προηγεῖται στή διαμόρφωση τῆς πολιτικῆς ἢ ἄλλων μορφῶν παρέμβασης γιά νά γίνει ὁ κόσμος καλύτερος. Νά ξαναεστιαστοῦμε στήν ἀπελευθέρωση ἀπό τίς πολλαπλές βίαιες ἀπειλές τοῦ σκότους, πού ξεκινᾷ ἀπό τήν μοναδική ἐπιλογή ἐπιστροφῆς στήν πηγὴ τοῦ φωτός: «Φῶς ἐκ Φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».

Πρέπει νά ξαναθυμηθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀναλώσιμο εἶδος, πορευόμενος πρὸς τό πουθενά, ἀλλὰ εἶναι «εἰκόνα τοῦ Θεοῦ», πορευόμενος πρὸς τό «καθ' ὁμοίωσίν Του». Δηλαδή αὐτός πού ἀντανაკλᾷ γύρω του καί στήν οἰκουμένη τό φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Αἴφνης, τὰ σήμαντρα, οἱ καμπάνες καί τὰ κάλαντα, οἱ ὑμνωδίες καί τό ἀγαλλίαμα τῆς γιορτῆς ρίχνει τό φῶς παντοῦ καί κάνει τήν καταστροφικότητα καί τήν ἀπαισιοδοξία, πού κρύβονται στά πάθη καί τήν ἁμαρτία, ὅπου δέν βρίσκουν σκοτάδι νά κρυφτοῦν. «Ὁ λαός ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα» (Ματθ. 4, 16).

Ὁ δρόμος πού ἀνοίγεται μπροστά μας εἶναι ὄντως δύσκολος. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά ἀναλάβει τίς εὐθύνες τῆς. Νά εἶναι φορέας αὐτῆς τῆς εἰρηνικῆς ἐπανάστασης πού συντρίβει τό βράχο. Νά ἀπελευθερώνει ἀπό τὰ σκοτεινά σπήλαια στή λαμπρότητα τῆς φάτνης, ὅπου διαχέεται τό φῶς τῆς σωτηρίας διότι «Ἄσθήρ σέ ὑπέδειξεν, ἐν Σηλαίῳ χωρούμενον τόν ἀχώρητον».

“Όσο επίπονο, μαρτυρικό, διωγμένο και περιφρονημένο είναι αυτό που καλούμαστε να πράξουμε ό καθένας από τήν θέση του και όλοι μαζί ως πιστοί τής τρισηλίου Θεότητας, είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε ότι ό Χριστός γεννᾶται ως βρέφος στις καρδιές μας.

Πρέπει να επιτρέψουμε να μεγαλώσει ό Χριστός μέσα μας. Νά είναι Αύτός τό πρότυπο τής όμορφιάς και τής μεγαλωσύνης του ανθρώπου.”Έτσι Χριστόμορφες και φωταγωγοῦσες εικόνες του Θεού θα δημιουργήσουν ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς του κόσμου.

Γι’ αυτό ή Έκκλησία δέν ἔχει ἔργο τήν ἐξάσκηση ἐπιμέρους πολιτικῆς ἀλλά καλεῖται να διαμορφώσει πολίτες μέ ἦθος. Καί ἐκεῖνοι, μετά, ξέρουν τί πρέπει να κάνουν. Δέν είναι φορέας τής μιᾶς ἢ τής ἄλλης ἄποψης που διαιρεῖ και βασιλεύει, δίνοντας στό σκοτός τή δύναμη. Καθῆκον είναι προφητικά να ὀδηγεῖ ως ἀστέρας στή πηγή του φωτός. Γιατί: «Ἡ γέννησίς Σου Χριστέ ό Θεός ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τής γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπό ἀστέρος ἐδιδάσκοντο. Σέ προσκυνεῖν τόν ἥλιον τής δικαιοσύνης και σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν».

Οἱ χριστουγεννιάτικες καμπάνες σημαίνουν τήν πάντοτε και ἐντελῶς ἀπόλυτη κυριαρχία του φωτός ἀπέναντι στό σκοτάδι. Καί ἐπιβάλλονται στόν τρόπο, να ὑποχωρήσει μπροστά στήν ταπεινή ἀγάπη που γεννιέται στή φάτνη, διότι «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α’ Ἰωάν. 4, 19).

Ἄν σήμερα τά Χριστούγεννα τά γιορτάζουμε μέσα σέ διαταραγμένους καιρούς είναι πρώτα ἀπό ὅλα ἕνα κάλεσμα στήν ἀναγέννηση ἑνός ἐκάστου και ὅλων μαζί.

Ἀδελφοί μου, Χριστός γεννᾶται!

Χριστός ἐπί γῆς ὑψώθητε!

Εἶναι καιρός να σκεφτοῦμε πάλι τί εἶχαμε, τί χάσαμε και τί μᾶς πρέπει. Τό μέλλον ἀπαιτεῖ ἀπό τούς πιστούς, ἀπό τήν Έκκλησία, ξανά, τήν προσφορά ἑνός ὁράματος. Μιᾶς κατεύθυνσης ζωῆς ἐλπιδοφόρας και φωτισμένης.

Ἄς τόν ὑποδεχτοῦμε λοιπόν στή ζωή μας ἐπιτρέποντας να γεννηθεῖ στίς φάτνες τῶν καρδιῶν μας.